

“Muziek en veel humor. Dat is wat me door het leven gesleept heeft.”

Verteld door Yvonne Storms – den Besten* (opgetekend door)

“Kom maar even hier. Houdt maar even mijn hand vast, Melanie!” Yvonne ziet de ogenschijnlijk Iraanse man net iets te lang staren naar haar dochttertje en trekt haar en haar iets oudere zoontje dichter naar haar toe. Angst. Angst voor mannen. Angst voor mannen die te lang staren. Angst voor mannen die te lang staren naar haar kinderen. Mannen die iets te lang staren naar haar. “Waarom sta ik nou altijd zo lang in de rij bij de supermarkt?” mompelt Yvonne in zichzelf. “Haal me hier weg”. Snel rekent ze af en gaat ze de winkel uit. Ze loopt een frisse zon tegemoet zoals die hoort te stralen op een mooie voorjaarsdag als deze.

Het is vandaag precies een jaar geleden. Het is 14 maart 1985. De striemen, de Hepatitis C die haar nog elke dag herinneren aan die verschrikkelijke gebeurtenis van een jaar geleden. Elke dag heeft Yvonne er nog verdriet van, maar vandaag een beetje meer. Yvonne is op dat moment nog onwetend van het feit dat ze pas jaren later echt van dit verdriet verlost zal worden.

Yvonne komt thuis. Ze zet de boodschappen neer, ploft neer op de bank en zakt weg in gedachten. Een jaar geleden was ik anders. Ik was vrolijk en onbezorgd. Ik was onbevangen en ik had het allemaal mee in het leven. Ik leefde het vrijzinnige leven waar ik behoefte aan had. Ik stortte me van het ene in het andere en deed het altijd vol overgave.

Als kind was ik al zo. Ik ben geboren in Den Haag, maar getogen ben ik daar niet. Ik heb eigenlijk overal en nergens gewoond. Maar dat maakte niet uit. Ik, mijn ouders en mijn jongere broertjes hadden het goed samen. Nog steeds trouwens. Toen stortte ik me al van het ene in het andere. Ik deed dingen die niet mochten, luisterde per definitie niet naar mijn ouders en was altijd bezig met muziek. Drugs vond ik bijvoorbeeld altijd erg interessant. Ik heb zelfs weleens een deal gesloten met een dealer dat ik al zijn soorten LSD voor hem uit zou proberen. Gewoon, want waarom ook niet? Ik deed wat ik wilde en ik deed wat mij gelukkig maakte.

Vanaf mijn 17^e speelde ik basgitaar. Ik speelde altijd rockmuziek. Ik heb in heel veel bandjes gespeeld, had een grote hanenkam en heel veel haarkleuren. Vaak speelde ik in meerdere bandjes tegelijk. Het gaf me veel rust en plezier. Het was een uitlaatklep voor al mijn emoties en alles wat ik meemaakte.

De wind van het leven waaide me, zoals altijd wel gebeurde, een kant op. En die kant volgde ik vol overgave. Ik kreeg een relatie met Gerard. Een man met losse handjes die niet van me af kon blijven. In de slechte zin van het woord natuurlijk. Met hem kreeg ik mijn oudste zoon Simon. En zoals ik het ene moment in het leven kwam van Gerard, verdween ik het volgende moment er weer uit. Ik koos ervoor om bescherming te vinden voor mezelf maar vooral voor Simon. Ik heb Gerard erna ook nooit meer gezien. Simon ook niet trouwens.

Na Simon kreeg ik een dochter van een bandlid. De drummer. Maar ik voelde dat ik de behoefte had om alleen te zijn. Zonder man was ik veel beter af dan met. Ik wilde geen kind met hem. Ik wilde een kind met mezelf.

Toen Simon en Melanie nog heel klein waren, besloot ik dat ik moest gaan vechten voor een betere toekomst en geen genoeg meer te nemen met de bijstand. Ik startte een administratieve opleiding voor volwassenen. Daar ontmoette ik mijn Iraanse klasgenoot Hamid. De man die mijn leven veel schade zou gaan aanrichten en mij angst zou bezorgen.

Ik denk weer aan de man in de supermarkt van vandaag. Hamid deed dat ook altijd. Staren. Staren op een manier die mij altijd al een onbehagelijk gevoel heeft gegeven. Toch op die ene avond besloot ik op zijn aanbod in te gaan. We zaten al een tijd bij elkaar in de klas op het volwassenenonderwijs en ik vond hem altijd al aardig. Hij nodigde me uit voor het eten en ik, zoals ik me overal in stortte, ging naar hem toe. Die avond ben ik door Hamid verkracht. Spijt.

Nu een jaar later ben ik naast de lichamelijke klachten ook heel wat emotionele schade rijker. Ik merk dat ik bang voor de wereld ben geworden. Bang voor verkeerde aandacht. Ik neem me misschien bewust, of misschien wel onbewust, voor dat ik mijn kinderen zou beschermen. Zij zouden nooit mogen meemaken wat ik heb meegemaakt. Gelukkig heb ik altijd nog muziek. Muziek maken zal een uitlaatklap voor me zijn. Wat ik ook mee zal maken.

1987

Ik ben inmiddels 31 jaar oud. Via een oude vriend ben ik in contact gekomen met Jan die dezelfde opleiding deed als ik en ook hield van muziek spelen. Hij speelde namelijk gitaar. We zouden elkaar kunnen helpen met school. Jan is op een avond gekomen en weer naar huis gegaan. Later die week nog een keer gekomen en daarna nooit meer bij me weg gegaan. Jan is de eerste en enige man waarbij ik me veilig en goed voel. En daarnaast ook de man die al mijn verschillende haarkleuren en kapsels kan waarderen.

Jan zou de man worden die me letterlijk en figuurlijk zou bevrijden uit mijn zelfontwikkelde beschermde en veilige omgeving. Hij zou me de hele wereld over laten reizen en me het gevoel van geluk geven dat ik verdiende.

Samen met Jan reisde ik de wereld over. Van verschillende cruises die ik maakte met Jan en mijn schoonouders tot een reis naar de Matchu Pitchu. In de tweede helft van mijn leven ging ik overal heen. De mooiste plek op aarde vond ik achteraf de Zuidpool. Het landschap, de pinguïns, maar vooral de vriendelijke bevolking maakte dat ik daar zo zou kunnen wonen.

Het geluk tussen mij en Jan wordt een aantal jaar later bezegeld met geboorte van mijn twee jongste zoons. Rens en Jesper. Net als ik Melanie en Simon opvoedde; extreem beschermend, voedde ik Rens en Jesper ook zo op. Ik denk nog steeds dat dat komt, door wat ik heb meegemaakt met Hamid. Later zou ik nog veel spijt krijgen van mijn te beschermende houding.

Rens en Jesper, die net zoals Jan en ik allebei muzikliefhebbers zijn, hebben allebei de ziekte van Asperger. Hierdoor kunnen ze vanaf jongs af aan niet zo goed voor zichzelf opkomen in de maatschappij. Ze zijn te lief. Ze lopen binnen de lijntjes en zijn geen rebellen zoals ik was. Jammer genoeg.

2006

Op 1 december 2006 waaide de koude Nederlandse wind van het leven me naar het warme Australië. Jan, ik, Rens en Jesper zijn toen naar Australië geëmigreerd voor Jan zijn werk. De jongens stonden toen aan het begin van de tienerleeftijd en van een heel nieuw leven. Het leven in Australië was in één woord heerlijk. Het was een tijd waar ik met een lach aan terugdenk. Ik droeg geen jas en was veel bezig met muziek. Ik speelde daar in meerdere bands en heb in Australië moeite gedaan om jongeren bij elkaar te brengen door middel van muziek. Bandjes en vriendschappen voor het leven werden in die tijd gevormd. Nog steeds heb ik contact met een aantal van die jongeren die inmiddels al niet meer zo jong zijn.

Vier jaar later zijn we voor mijn ernstig zieke moeder terugverhuisd naar Nederland. Ik heb voor haar gezorgd tot haar dood. Na haar dood zijn we in Nederland gebleven.

2017

Ik ben inmiddels 61. Nu woon ik in Rijswijk samen met Jan en Jesper. Melanie, Simon en Rens zijn het huis uit. Melanie van 32 is getrouwd en heeft twee kinderen, Laura van 2 en Sem van 5. Simon en Rens wonen beide alleen. Naar omstandigheden doen ze het allemaal goed. Al mijn jongens zijn bezig met muziek. Ik hoop dat muziek net zo'n grote uitlaatklep is voor hen als voor mij. Ik gebruik nog steeds muziek om mensen bij elkaar te brengen. Ik neem deel aan meerdere projecten in de regio die dat doen. Dat is mijn passie en wat ik het liefste doe. Van daklozen tot ouderen. Muziek verbindt. Muziek geeft geluk en plezier. Ik treed nog steeds regelmatig op met mijn band genaamd GAP. Deze band heb ik samen met Jan en een vriend van hem. Ook heb ik een aantal keer op het podium van Parkpop in Den Haag mogen spelen met een rockband waar ik toen in zat bestaande uit 60 plussers, we speelden het nummer "Shadowplay" van Joy Division.

Basgitaar? Ja, en ik drum zelfs. Zingen doe ik wel, maar mooi? Zo zou ik het niet omschrijven. Niks van verwachten. Nu niet. Nooit niet. Reizen? Doe ik nog. Drugs? Allang niet meer. Angst voor mannen? Dat gaat me nooit meer gebeuren. Ik ben sterk nu.

Over mijn leven valt denk ik wel een boek te schrijven. Een heel open boek, want zo ben ik ook. Veel heb ik verteld, maar veel ook niet. Ik heb mezelf trots gemaakt, maar ik heb ook spijt. Ik ben sterk van nature en misschien ben ik het ook wel geworden. Ik heb gehuild maar vooral veel gelachen. Het leven heeft me alle kanten van de wereld laten zien. Ik heb veel gezien, maar ook veel niet. Ik heb veel meegemaakt, maar ook veel niet. Daarom is het goed dat ik maar blijf dromen, want zonder dromen haal ik niet alles uit het leven. En dat is nou

precies wat ik vastbesloten ben om te doen.

* De namen zijn veranderd